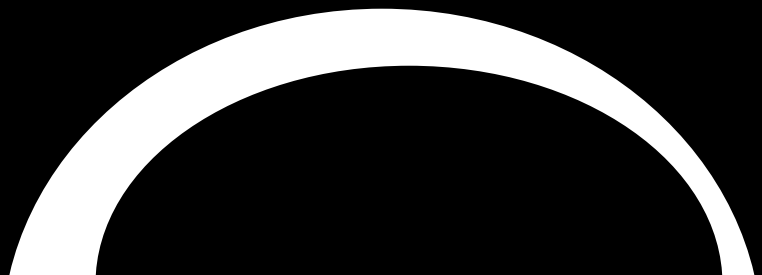


(ΔΙΑ) ΣΥΛΛΟΓΙΚΑ ΑΝΑΧΩΜΑΤΑ

στο έθνος, τον μιλιταρισμό, την κατάσταση
εξαιρέσης των μεταναστ(ρι)ών



Από την αντεθνική πορεία αλληλεγγύης στις καταλήψεις, στις 17/03/2018, στην Αθήνα, που διοργανώθηκε από τον συντονισμό αυτοοργανωμένων στεκιών και καταλήψεων, αναρχικών και αντιεξουσιαστικών συλλογικοτήτων από την Αθήνα και τον Πειραιά.



Η παρούσα έκδοση τυπώθηκε τον Ιούνιο του 2019 σε 2.000 αντίτυπα και διακινείται χωρίς αντίτιμο, με ελεύθερη οικονομική συνεισφορά.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εισαγωγικό σημείωμα 4

Σκέψεις πάνω στη νέα εθνική αφήγηση σε περιβάλλον συστημικής κρίσης και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών ως κυριαρχικό υπόδειγμα διαχείρισης-καταστολής κοινωνικών κομματιών σε «κατάσταση εξαίρεσης» 7

A. Ενάντια στα εθνικά ιδεώδη και τον εθνικιστικό παροξυσμό

Κανένα έθνος δεν μας ενώνει,
κανένα όνομα δεν μας χωρίζει 12

Για τις παλιές και νέες συνταγές
εθνικών συστρατεύσεων 16

Η μακεδονία ανήκει στις αρκούδες της 21

Περί εθνών και εθνικισμών 24

B. Για την αλληλεγγύη στους/στις μετανάστ(ρι)ες και τους αγώνες τους

Για την καταστολή των «αόρατων»
στα κολαστήρια της «ελληνικής φιλοξενίας» 28

Γ. Για την ολική άρνηση στράτευσης ενάντια στον милитарισμό

Κανένα έθνος δεν μας ενώνει,
κανένας στρατός δεν μας υποτάσσει 35

Γιατί εθνική ενότητα σημαίνει
να χορεύεις ταγκό με τους δημίους σου 40

Εθνικιστική ή διεθνιστική είναι
η κρατική/καπιταλιστική βαρβαρότητα 44

Τα εθνικά ιδεώδη, οι νέοι ολοκληρωτισμοί,
ο στρατός φρουρός τους και οι αρνήσεις μας απέναντί τους 52

//εισαγωγικό σημείωμα//



«Από την ενεργοποίηση της πολεμικής μηχανής και την πρωμοδότηση του πατριωτισμού ως «υγιούς ιδεολογίας» από την κυβερνώσα αριστερά, μέχρι τα θλιβερά καρναβάλια μίσους για τη Μακεδονία, τις ιαχές για το Αιγαίο και την προάσπιση των «εθνικών συμφερόντων», ο εθνικός παροξυσμός μαζί με έναν διάχυτο δημόσιο λόγο εθνικισμού, ρατσισμού, милитарισμού, επιχειρεί να μας πνίξει.»

(διασυλλογικό κείμενο αλληλεγγύης σε 3 ολικούς αρνητές στράτευσης εν όψει των στρατοδικείων τους στις 6 και 18 Φλεβάρη 2019)

Αυτό το απόσπασμα αποτυπώνει, σε μεγάλο βαθμό, τις αγωνίες, τις ζυμώσεις και το έδαφος σύμπραξης των συλλογικοτήτων που εκδίδουμε τη συγκεκριμένη μπροσούρα απέναντι στην εγχώρια επικαιρότητα του τελευταίου ενάμιση έτους αλλά και ένα αντιπροσωπευτικό στιγμιότυπο της συνολικής εικόνας της πολιτικής, οικονομικής, κοινωνικής πραγματικότητας που χαρακτηρίζει τον λεγόμενο «δυτικό κόσμο».

Η ανάλυση αυτής της πραγματικότητας, στη βάση της αντίθεσης κυρίαρχος-κυριαρχούμενος, είναι ένα ζητούμενο για όλες και όλους μας. Σε ένα περιβάλλον όπου οι πληροφορίες διαχέονται σε «χρόνο μηδέν», η αποτύπωση των αναλύσεων, που αφορούν έστω σε στιγμιότυπα οριοθετημένων χρόνων και χώρων, δεν είναι σημαντική μόνο για την προσπάθεια αποκάλυψης της κυριαρχικής συνθήκης ή για την κατανόηση κάποιων από τις αναρχικές/αντιεξουσιαστικές επιλογές. Είναι,

παράλληλα, καθοριστική για την ανάδειξη της ενιαιότητας και του συσχετισμού όλων αυτών των εκφάνσεων της πραγματικότητας που το σύστημα εμφανίζει ως αποσπασματικές, αποκομμένες, παράλληλες και ασύνδετες. Είναι, επίσης, κρίσιμη για τη διερεύνηση, τον εμπλουτισμό και τη συμβολή σε μία προσέγγιση, που δεν θα περιορίζεται από σύνορα, γλώσσες, θρησκείες, πολιτισμούς και κάθε διάκριση που ορίζουν ο εθνικισμός, ο ρατσισμός, ο σεξισμός, ο милитарισμός, τα πρότυπα της αρτιμέλειας.

Στη βάση αυτού του πλαισίου αναφοράς εκδίδεται η παρούσα μπροσούρα, με μοναδικό εφελτήριο την καταστροφή αυτού του κόσμου, την αυτοοργάνωση των αγώνων και της καθημερινής ζωής, την αλληλεγγύη μεταξύ των καταπιεσμένων, των εκμεταλλευόμενων και όλων όσων οι ζωές τους ορίζονται ως «ανάξια να βιωθούν». Άλλωστε το υλικό που περιλαμβάνεται σε αυτή την έκδοση είναι κομμάτι των αντιστάσεων καθώς και συνοδευτικός λόγος δράσεων και κινητοποιήσεων πάνω σε τρεις συσχετιζόμενες και αλληλοτροφοδοτούμενες ενότητες, οι οποίες παρατίθενται διαδοχικά: (Α) η ανακίνηση του λεγόμενου «μακεδονικού ζητήματος» και τα εθνικιστικά συλλαλητήρια, (Β) η καταστολή των «αόρατων» μεταναστών και μεταναστριών στα κολαστήρια της «ελληνικής φιλοξενίας» και η ανάδειξη των τόπων εκτοπισμού, εξαιρέσης και αορατότητάς τους, (Γ) οι διώξεις των ολικών αρνητών στράτευσης και η όξυνση της καταστολής τους σε ένα περιβάλλον ανάδυσσης των εθνικισμών και ενδυνάμωσης της πολεμικής μηχανής.

Τρεις ενότητες που η κάθε μία ξεχωριστά αλλά και σε σύνδεση μεταξύ τους δεν παύουν να παραμένουν στο προσκήνιο. Συνεχείς επικλήσεις της «εθνικής ενότητας» με την (ανα)παραγωγή εθνικών λόγων, από κάθε πλευρά του συστημικού φάσματος για την εκπλήρωση των «συμφερόντων της πατρίδας». Όξυνση της θανατοπολιτικής διαχείρισης των μεταναστών/μεταναστριών ως περιττών, ομηρία τους στα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τα «κέντρα φιλοξενίας», συνέχιση του αποκλεισμού και της δαιμονοποίησής τους, που στρώνουν το έδαφος στον κοινωνικό εκφασισμό. Ενίσχυση και διάχυση του милитарισμού στο κοινωνικό πεδίο, διατήρηση της στρατηγικής της έντασης και των επαπειλούμενων «θερμών επεισοδίων» για τις ΑΟΖ και τα ενεργειακά περάσματα στο Αιγαίο και τα Βαλκάνια, συνέχιση της αναβάθμισης των νατοϊκών βάσεων, των εξοπλισμών, της στρατιωτικοποίησης των θαλάσσιων και χερσαίων συνόρων, επιθετική επιχείρηση ανάδειξης της Ελλάδας ως «ηγέτιδας δύναμης στα Βαλκάνια και πυλώνα σταθερότητας στη νοτιοανατολική Μεσόγειο».

Στην παρούσα μπροσούρα, πέρα από τα κείμενα που είναι αποτέλεσμα των διασυλλογικών διεργασιών και ζυμώσεων των συλλογικοτήτων που την εκδίδουν, εμπειρεύονται επίσης κείμενα επιμέρους συλλογικοτήτων αυτής της διασυλλογικής σύμπραξης καθώς και το συλλογικό κείμενο τριών διωκόμενων ολικών αρνητών στράτευσης, τα στρατοδικεία των οποίων αντιμετωπίστηκαν ως ενιαία δίωξη και αποτέλεσαν διασυλλογικό σημείο αναφοράς για την άρθρωση αντιμилитарιστικού λόγου και δράσης. Επιπλέον, στην αρχή της μπροσούρας παρατίθεται το κείμενο με τίτλο «Σκέψεις πάνω στη νέα εθνική αφήγηση σε περιβάλλον συστημικής κρίσης

και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών ως κυριαρχικό υπόδειγμα διαχείρισης/ καταστολής κοινωνικών κομματιών σε κατάσταση εξαίρεσης». Αυτό αποτελεί μέρος της διασυλλογικής προσούρας με τίτλο «Συζητώντας για τις όψεις ενός αναδυόμενου ολοκληρωτισμού», που εκδόθηκε τον Απρίλιο του 2014 από μια διαφορετική σύνθεση αυτοοργανωμένων συλλογικοτήτων της Δυτικής Αθήνας και του Πειραιά, στο πλαίσιο ενός αντιφασιστικού συντονισμού που δραστηριοποιούταν στον άξονα αυτών των περιοχών. Παρά τη χρονική απόσταση από τη συγγραφή του κειμένου και τις διαφοροποιήσεις που υπάρχουν σε σχέση με την παρούσα συγκυρία, θεωρήθηκε σημαντική η συμπερίληψή του για να αναδειχθεί η συνέχεια και η μετεξέλιξη των εθνικών αφηγήσεων, περνώντας από την περίοδο της δεξιάς στην περίοδο της αριστερής κρατικής διαχείρισης.

Τα κείμενα της παρούσας έκδοσης έχοντας γραφτεί μέσα σε μια συγκυρία όξυνσης των κυριαρχικών επιταγών η οποία επέβαλε άμεσα και με ασφυκτικούς όρους τα επίδικά της, καταθέτουν μια οπτική της κοινωνικής/πολιτικής πραγματικότητας και δεν διεκδικούν τη συνολική ερμηνεία των συγκεκριμένων κυριαρχικών πτυχών. Η ολοένα μεγαλύτερη εμβάθυνση και ανάλυση παραμένει ένα διαρκές ζητούμενο, προκειμένου οι αντιστάσεις να ξεδιπλώνονται πάνω σε ρηξιακές και χειραφετητικές κατευθύνσεις.

Ενδεικτικά σημεία προβληματισμού αποτελούν οι έννοιες του «λαού», του «λαϊκισμού» και του αντιιμπεριαλισμού. Αφενός, η έννοια του «λαού» και η χρήση της στον καθεστωτικό και αντικαθεστωτικό λόγο καθώς και η σύνδεση-σχέση του «λαού» και του «λαϊκισμού» με το κράτος, το έθνος και τον εθνικισμό. Αφετέρου, η «επιστροφή» του αντιιμπεριαλισμού, με τις ανάλογες ρητές ή υπόρρητες πατριωτικές και εθνικοαπελευθερωτικές αναφορές του, όχι μόνο ως εργαλείο ανάλυσης της κυριαρχικής στρατηγικής και των ενδοκυριαρχικών ανταγωνισμών αλλά και ως χειραφετητικής προοπτικής των «από κάτω». Τέλος, ένα ακόμα σημείο ανοιχτού προβληματισμού αφορά στην ανάλυση του κοινωνικού πεδίου και των αντίστοιχων διεργασιών που διαμορφώνονται, μέσα σε μια συνθήκη όξυνσης του εθνικισμού και του συντηρητισμού (στον λεγόμενο «δυτικό κόσμο» και όχι μόνο), από το ερώτημα της ύπαρξης ή της δυνατότητας παραγωγής κοινωνικών συσπειρώσεων και συμμαχιών πάνω σε μια εθνοπατριωτική βάση, μέχρι τις δυνατότητες απόρριψης της εθνικής αυταπάτης από τις υποτελείς τάξεις.

Πρωτοβουλία για την Ολική Άρνηση Στράτευσης (Αθήνα)

Αναρχικές-οί από τις δυτικές συνοικίες της Αθήνας και τον Πειραιά

Αυτοοργανωμένος χώρος αλληλεγγύης και ρήξης Ρεσάλτο (Κερατσίνι)

Αυτοοργανωμένος χώρος έκφρασης, αλληλεγγύης και σύγκρουσης Πάροδος (Νίκαια)

Θερσίτης, χώρος ραδιουργίας & ανατροπής (Ίλιον)

Αυτοδιαχειριζόμενο κατειλημμένο έδαφος Αγρός (πάрко τρίτση - Ίλιον)

Ιούνης 2019



//Σκέψεις πάνω στη νέα
εθνική αφήγηση σε περιβάλλον
συστημικής κρίσης και τα
στρατόπεδα συγκέντρωσης
μεταναστών ως κυριαρχικό
υπόδειγμα διαχείρισης-καταστολής
κοινωνικών κομματιών σε
«κατάσταση εξαίρεσης»//

Η εθνική αφήγηση είναι ο τρόπος που κάθε εποχή επικαιροποιούνται τα δομικά χαρακτηριστικά του έθνους¹ για την παραγωγή της «εθνικής ενότητας» προς τα μέσα και της εκθρόνισης προς ό,τι κάθε φορά ορίζεται ως εξωτερικός εχθρός-κίνδυνος. Η εθνική αφήγηση είναι ο τρόπος που παίρνει υπόσταση κάθε φορά ο εθνικός κορμός, ο τρόπος που συγκροτεί σε κάθε περίοδο το κοινωνικό σώμα η κυρίαρχη τάξη.

Από σύστασης του σύγχρονου ελληνικού κράτους η εθνική αφήγηση έχει επικεντρώσει σε διαφορετικά σημεία ανά περίοδο και έχει συγκροτήσει διαφορετικά κοινωνικά φαντασιακά: αλύτρωτες-σκλάβες πατρίδες (19ος αιώνας), εξ' ανατολάς κίνδυνος (19ος-20ός αιώνας), «κόκκινος» κίνδυνος τόσο στο εσωτερικό (μεσοπόλεμος) όσο και από τα βόρεια σύνορα (μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο), μετεμφυλιακός αντικομμουνισμός («εθνική αναμόρφωση»), θεσμικός και κοινωνικός «εκδημοκρατισμός» της μεταπολίτευσης, «εθνική συμφιλίωση» της δεκαετίας του '80 (αναγνώριση της «εθνικής αντίστασης» και θεσμική-οικονομική-κοινωνική ενσωμάτωση του αποκλεισμένου μισού πληθυσμού) και κατόπιν για κοντά τρεις δεκαετίες η αποθέωση του μικροαστικού ονείρου: το όραμα της κοινωνικής ανέλιξης και του πλουτισμού, η απογείωση του καταναλωτισμού, των τραπεζικών δανείων και των πιστωτικών καρτών, του ιδεολογήματος της ανάπτυξης, της ισχυρής Ελλάδας που πετυχαίνει (πρωτιές στο EURO και στη EUROVISION, διοργάνωση των ολυμπιακών αγώνων το 2004, με ωφέλεια μόνο για μεγάλες κατασκευαστικές και εταιρικές δομές και κρατικούς αξιωματούχους και κοινωνικό κόστος 10 δις ευρώ), της επιχειρηματικής διείσδυσης ελληνικών ομίλων στα Βαλκάνια μετά την κατάρρευση του «ανατολικού μπλοκ» (το ελληνικό El Dorado) και της συμμετοχής ελληνικών μονάδων σε κάθε στρατιωτική επιχείρηση-αποστολή του NATO σε Μέση Ανατολή, Ασία, Αφρική, ανατολική Ευρώπη. Μια διάχυτη αίσθηση κοινωνικής ανωτερότητας σε τεράστια τμήματα του πληθυσμού, που πέραν του εθνικού-συλλογικού φαντασιακού που καλλιεργήθηκε πάτησε σε μεγάλο βαθμό στην άγρια (οικονομική και συμβολική) εκμετάλλευση των μεταναστών (στην αγροτική και βιομηχανική παραγωγή, στα εργοτάξια και τις οικοδομές, συγκρότηση μικροσυμφερόντων στην κοινωνική βάση, σκόπιμος υποβιβασμός του «άλλου» για την επιβεβαίωση του αισθήματος ανωτερότητας, θεσμικός αποκλεισμός, κατασκευή και διάχυση στερεοτύπων από τα ΜΜΕ).

Με την είσοδο στην εποχή της συστημικής κρίσης, των μνημονίων, της ταξικής ισοπέδωσης, του κοινωνικού ολοκαυτώματος, της όξυνσης της αστυνόμευσης και της καταστολής, η φούσκα των ψεύτικων μεγαλείων και της επίπλαστης ευμάρειας έσκασε αποκαλύπτοντας την κενότητα και τη χυδαιότητά της. Η νέα εθνική αφήγηση δεν έχει πια ανωτερότητες και επιτυχίες (παρά τα καταγέλαστα success stories του πρωθυπουργού). Συγκροτείται γύρω από τις έννοιες του χρέους και της θυσίας (για την πατρίδα, την ιστορία μας, το μέλλον το δικό μας και κυρίως των παιδιών μας) και του πολιτικού θρήνου (για τα περασμένα «μεγαλεία» που επαναφέρουν και ένα είδος αρχαιολατρίας, προγονοπληξίας, εθνοκεντρισμού και θεωριών συνωμοσίας για τους πάντες που θέλουν να αφανίσουν αυτόν τον τόπο, αυτόν τον λαό και την ιστορία του). Αποτελεί ένα κάλεσμα για «εθνική-διαταξική ενότητα» με θεσμική και κοινωνική συστράτευση: «η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει», «όλοι μαζί μπορούμε» (ΜΜΕ, σούπερ μάρκετ, εκκλησία, στρατός)². Και που βέβαια οργανώνει εξίσου επιθετικά τις διχοτομήσεις της, μέσα από την κομβική φράση του ίδιου του Σαμαρά περί «υγιών ελλήνων». Μια απροσδιόριστη κατηγορία που δεν ορίζει με σαφήνεια ποιοι συμπεριλαμβάνονται αλλά είναι εξαιρετικά κατατοπιστική σχετικά με εκείνους που αποκλείονται: οι μετανάστες, οι «άλλοι», οι «αποτυχημένοι», οι επαίτες, οι άστεγοι, οι τοξικοεξαρτημένοι, οι οροθετικές, οι ομοφυλόφιλοι, οι trans*, οι τσιγγάνοι, οι άνομοι, ο «εσωτερικός εχθρός», μέχρι και εκείνοι που προτάσσουν την έξοδο από την Ε.Ε και το ΝΑΤΟ (κομμάτια της αριστεράς). Χαρακτηριστική είναι και η επαναφορά του όρου «εθνικός προδότης», ο οποίος δεν περιορίζεται στις διάφορες εκδοχές «εσωτερικού εχθρού» αλλά ευρύτερα σε όλους όσους «δημιουργούν αναχώματα στην προσπάθεια διάσωσης της χώρας, την αναπτυξιακή της ανάκαμψη, τις επενδύσεις, τη δημόσια τάξη και την κοινωνική γαλήνη», όπως οι αγωνιζόμενοι κάτοικοι στα χωριά της Β/Α Χαλκιδικής ενάντια στα μεταλλεία χρυσού.

Μια εθνική αφήγηση που επιχειρεί πέραν των υπολοίπων μια κοινωνική συμμαχία για λογαριασμό της άρχουσας τάξης στη βάση του μικροαστικού κανιβαλισμού που έχει περάσει από τη φάση της εκμετάλλευσης και της αίσθησης ανωτερότητας στη φάση της αποβολής και της εξόντωσης των αμέσως κατώτερων, εκείνων που πλέον «δεν χωράνε», εκείνων που «μας παίρνουν τις δουλειές» που ούτε εμείς οι ίδιοι δεν βρίσκουμε, εκείνων που είναι «υγειονομικές βόμβες», «ύποπτοι εισαγόμενης τρομοκρατίας», «μιαροί εισβολείς» κ.ά.

Κομβικές φιγούρες σε όλη αυτή τη διαδικασία, καθόλου τυχαία για άλλη μια φορά, είναι οι μετανάστες και οι μετανάστριες, με μεγάλες μετακινήσεις πλέον και από κοντινές εμπόλεμες ζώνες, όπως αυτή της Συρίας (περίπτωση κρατικής δολοφονίας από λιμενικούς, προσφύγων από Συρία και Αφγανιστάν πρόσφατα στο Φαρμακονήσι). Η εγχώρια εθνική αφήγηση έρχεται μάλιστα να διασταυρωθεί και να ενισχυθεί από το γενικότερο ευρωπαϊκό φαντασιακό των «λευκών, χριστιανών, ανεπτυγμένων, πολιτισμένων, μορφωμένων ευρωπαίων» έναντι των «μελαψών, μουσουλμάνων, υποανάπτυκτων, απολίτιστων, αμόρφωτων μεταναστών» από περιοχές της Ασίας και της Αφρικής. Αυτό το φαντασιακό εγκάλωσε τόσο στο εγχώριο όσο και στο ευρωπαϊκό ακροατήριο ο Δένδιας με τη δήλωσή του περί «κακής ποιότητας μεταναστών που εισέρχονται στη χώρα», μετά την κρατική

δολοφονία προσφύγων πολέμου στο Φαρμακονήσι, αναλαμβάνοντας και επίσημα την ευθύνη τόσο για τη συγκεκριμένη πράξη όσο και για την πρακτική των καθημερινών άτυπων επαναπροωθήσεων.

Από τη φάση ποινικοποίησης της ίδιας της μετανάστευσης τα προηγούμενα χρόνια έχουμε περάσει ξεκάθαρα στη φάση στρατιωτικής αντιμετώπισης-διαχείρισης των μεταναστευτικών ροών, με ευρωσυνοριακές μονάδες & δορυφορικά συστήματα εντοπισμού (FRONTEX), με αιματηρή θωράκιση των συνόρων, φράχτη στον Έβρο και καθημερινές «παράτυπες» επαναπροωθήσεις (όπως αυτή στο Φαρμακονήσι), με εκτεταμένες επιχειρήσεις «σκούπα» στο πλαίσιο του «Ξένιου Δία» και 18μηνο διοικητικό εγκλεισμό των «χωρίς χαρτιά» σε αστυνομικά κρατητήρια και σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Το εισηγητικό κομμάτι της συνέλευσης no lager θα αναπτύξει την πολυεπίπεδη σημασία των χώρων κράτησης μεταναστών για την εξουσία, τις κρατικές και ευρωπαϊκές αντιμεταναστευτικές πολιτικές, τις οικονομικές, βιολογικές και ποινικές αναπαραστάσεις του μετανάστη και της μετανάστριας.

Ως προέκταση αυτής της προσέγγισης, το στρατόπεδο συγκέντρωσης έχει σημασία να εξεταστεί όχι μόνο ως ο αδιανότος τόπος διοικητικής κράτησης μεταναστών «χωρίς χαρτιά» αλλά εξίσου ως κυριαρχικό υπόδειγμα διαχείρισης κοινωνικών κομματιών σε «κατάσταση εξαίρεσης», ως βασική μέθοδος ελέγχου-πειθάρχησης-καταστολής των απόκληρων του εξουσιαστικού-καπιταλιστικού κόσμου, ως θεμελιώδης τεχνική διακυβέρνησης του κράτους έκτακτης ανάγκης, που μας εισάγει στην εποχή ενός νέου «μεγάλου εγκλεισμού» των ολοένα περισσότερων «απόβλητων» και «περισσευόμενων». Ενδεικτικά αναφέρουμε μια σειρά παραδειγμάτων που υποδεικνύουν αυτόν τον κυριαρχικό προσανατολισμό και τη συνάφεια των ασκούμενων πρακτικών, όπως και των προσώπων ή κοινωνικών κομματιών που τις εισπράττουν.

- Επιχείρηση «σκούπα» εκδιδόμενων & τοξικοεξαρτημένων γυναικών την άνοιξη του 2012, ποινικοποίηση της οροθετικότητας, ιδεολογικός πόλεμος για «υγειονομικές βόμβες» (που είχε πρωτοαναφερθεί κατά την απεργία πείνας των 300 μεταναστών όταν είχαν μεταφερθεί στο κτίριο της Υπατίας).
- Επιχείρηση ΘΕΤΙΣ σε τοξικοεξαρτημένους, μεταφορά τους στην Αμυδαλέζα, υποχρεωτικές εξετάσεις αίματος κλπ.
- Ιδέες-δημοσιεύματα για υπνωτήρια υποχρεωτικής διανυκτέρευσης αστέγων με παράλληλη έκδοση υποχρεωτικής κάρτας αστέγων (για την καταγραφή και την επιτήρησή τους).
- Διαρκείς εισβολές σε καταυλισμούς τσιγγάνων.
- Επιχείρηση αστυνομικού εξευτελισμού κατά trans* στη Θεσσαλονίκη.
- Απόσυρση της διάταξης που θα έδινε δυνατότητα συμφώνου συμβίωσης σε ομοφυλόφιλα ζευγάρια και επιθέσεις κατά ομοφυλόφιλων από φασίστες.

1. Η φανταστική κοινότητα του έθνους (που εμφανίζεται ιστορικά στο δεύτερο μισό του 18ου αιώνα) έχει μια σειρά καταστατικών μύθων, οι οποίες εμφανίζονται σε κάθε εθνοκρατική συγκρότηση: την απάτη της αιματολογικής συνέχειας-φυλετικής ομοιογένειας, την ιστορική αφήγηση (γεμάτη κατασκευασμένα φανταστικά, ψεύδη, αποκρύψεις και αντιστροφές), την επίκληση πολιτιστικών και θρησκευτικών παραδόσεων και κοινής γλώσσας, τον εδαφικό προσδιορισμό (η επικράτεια του έθνους και του κράτους του, με τα σύνορά του και τις τάσεις επέκτασής του).

2. Από το πλαίσιο αυτό δεν διαφεύγει ούτε ο αριστερός λόγος, ο οποίος αναφέρεται εξίσου στις έννοιες του έθνους, της πατρίδας και της «διάσωσης» της (απλά από διαφορετικό δρόμο). Οι έννοιες του χρέους, της θυσίας, του θρήνου, της κίβδηλης υπόσχεσης για επιστροφή στα «περασμένα μεγαλεία» διανθίζονται με ολίγη από κοινωνική αλληλεγγύη, συνιστώντας τον αντικατοπτρισμό της κυρίαρχης εθνικής αφήγησης. Ενώ η προβληματικοποίηση των μεταναστών και της μετανάστευσης εμφανίζεται με το σχήμα «μαζική και ανεξέλεγκτη μετανάστευση = κίνδυνος οικονομικής και κοινωνικής αποσταθεροποίησης = συντηρητισμός, εκφασισμός, άκρα δεξιά», το οποίο αναπαράγει, επιβεβαιώνει και ενισχύει το κλασικό κυριαρχικό σχήμα «μετανάστευση = κίνδυνος εθνικής, δημογραφικής, πολιτισμικής αλλοίωσης και κατάρρευσης».

Πρωτοβουλία αναρχικών Περάματος // Ρεσάλτο (Κερασίνη) // Αντιφασιστική συνέλευση Πειραιά// μπλόκο στην εξουσία (Νίκαια) // Negrorojo (Κορυδαλλός) // Pasamontana (Κορυδαλλός) // Κατάληψη Σινιάλο (Αιγάλεω) // Κατάληψη Παπουτσάδικο (Χαϊδάρη) // Αντιφασίστες-τριες από το Περιστέρι // Θερσίτης (Ιλιον) // Αυτοδιαχειριζόμενο κατελημμένο έδαφος Αγρός (Πάρκο τρίτη - Ίλιον)

A.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΙΔΕΩΔΗ

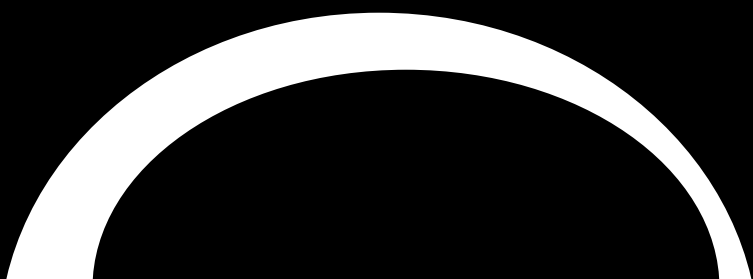
ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟ ΠΑΡΟΞΥΣΜΟ



...ΔΕΝ ΜΑΣ ΕΝΩ
ΚΑΝΕΝΑ ΟΝΟΜΑ ΔΕΝ ΜΑΣ ΧΩ
(σχετικά με τα πρόσφατα εθνικιστικά συλλα

μακεδονία ανήκει
στις αρχαίες

...είναι το ηρώο, το έθνος, η πατριάρχ
...μακεδονία, μακεδονία





//Κανένα έθνος δεν μας ενώνει
κανένα όνομα δεν μας χωρίζει//

**(σχετικά με τα πρόσφατα
εθνικιστικά συλλαλητήρια για το «μακεδονικό»)**

Ο γεωγραφικός χώρος που ονομάζεται Μακεδονία σήμερα καταλαμβάνεται από διάφορα κράτη: ως επί το πλείστον από το ελληνικό, το μακεδονικό και το βουλγαρικό, με κάποιες άκρες της να βρίσκονται στο αλβανικό και το σερβικό. Ιστορικά, η περιοχή αυτή -όπως άλλωστε και ολόκληρη η Βαλκανική χερσόνησος στην οποία εντάσσεται- χαρακτηρίζεται από μία διαχρονική και επίμεικτη συνύπαρξη ανθρώπων και κοινοτήτων, χωρίς καμία εθνοτική-φυλετική-γλωσσική-θρησκευτική «καθαρότητα». Η έλευση όμως της εποχής των εθνών-κρατών και του κεφαλαίου, από τις αρχές του 19ου αιώνα και έπειτα, έθεσε συγχρόνως την κρατική προσταγή της εθνικής ομογενοποίησης των κοινοτήτων με κάθε κόστος, προκειμένου να κατασκευαστούν και να διατηρηθούν τα έθνη με τα αντίστοιχα κράτη τους. Έτσι, κατά την περίοδο της σταδιακής εξασθένησης και διάλυσης της οθωμανικής αυτοκρατορίας σήμανε μία ατέρμονη περίοδος πολέμων, ομαδικών σφαγών, εκτοπισμών ή αποκλεισμών αλλά και καταναγκαστικής ενσωμάτωσης των κατά τόπους «ανομοιογενών» πληθυσμών. Κομβική περίοδος αυτής της διαδικασίας «εθνοκάθαρσης» υπήρξαν οι Βαλκανικοί Πόλεμοι των ετών 1912-13, περίοδος κατά την οποία ο επεκτατισμός του ελληνικού κράτους διπλασίασε τα τότε εδάφη του κατακτώντας για πρώτη φορά ένα μέρος της Μακεδονίας μαζί με τη Θεσσαλονίκη και αυξάνοντας τον πληθυσμό του κατά 75%. Η στρατιωτική/παραστρατιωτική βία και τρομοκρατία εναντίον των κατοίκων της Μακεδονίας (π.χ. από τους περιβόητους και καθαγιασμένους σήμερα «μακεδονομάχους» της ελληνικής ιστορίας) είναι ενδεικτική, καθώς ο πληθυσμός που θα μπορούσε τότε να εκληφθεί ως «ελληνικός» έφτανε κατ' αναλογία μόλις το 10% του συνολικού πληθυσμού. Άλλωστε, ο ελληνικός εθνικισμός -από τα μέσα του 19ου αιώνα μέχρι και την μικρασιατική εκστρατεία- πρωτοστατούσε στον αλυτρωτισμό, μέσω του κυρίαρχου ιδεολογήματος της «Μεγάλης Ιδέας» που προσέβλεπε στην εδαφική ενσωμάτωση διαφόρων «αλύτρωτων πατρίδων και αδερφών».

Έτσι, από τα τέλη του 19ου αιώνα έως τα πιο πρόσφατα χρόνια, όλη η περιοχή της Μακεδονίας βρίσκεται στη δίνη των εθνικισμών, των πολέμων, των αλυτρωτισμών, της φυλετικής και θρησκευτικής μισαλλοδοξίας, των εκάστοτε διακρατικών και πολιτικών ανταγωνισμών. Τα κράτη της Ελλάδας, της Βουλγαρίας, της Σερβίας (και ύστερα του Βασιλείου της Γιουγκοσλαβίας) επιδόθηκαν σε μία αιμοσταγή πολιτικο-στρατιωτική θωράκιση της εθνικής τους υπόστασης και ταυτόχρονη αμφισβήτηση των γειτονικών τους εθνικισμών. Στη συνέχεια, η εγκαθίδρυση της Σοσιαλιστικής Γιουγκοσλαβίας έβαλε στη «συντήρηση» τα εθνικά ζητήματα χωρίς όμως επουδενί να τα ακυρώνει. Γεγονός που επιβεβαιώνεται από την εκρηκτική επιστροφή του εθνικισμού στις αρχές του '90, όταν συντελέστηκε η διάλυση της Γιουγκοσλαβίας σε διάφορα μικρότερα έθνη-κράτη, μαζί με την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ. Ο επακόλουθος

πόλεμος στη Γιουγκοσλαβία ανέδειξε ένα εθνικιστικό ντελίριο σε όλα τα Βαλκάνια με την ισοπέδωση πολλών πόλεων και κοινοτήτων καθώς επίσης και με όλες τις απαραίτητες σφαγές και εκτοπισμούς εκατομμυρίων ανθρώπων οι οποίοι δεν «χωρούσαν» στις νέες εθνοκρατικές οριοθετήσεις. Η Δημοκρατία της Μακεδονίας δημιουργήθηκε ως απόρροια της -διεθνώς αναγνωρισμένης, μαζί με το μετεμφυλιακό ελληνικό κράτος- Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας, όπως έγινε αντίστοιχα π.χ. με τις Δημοκρατίες της Σερβίας, της Κροατίας, της Σλοβενίας. Στο πλαίσιο αυτό, το μακεδονικό κράτος έπρεπε να στεριώσει τον δικό του εθνοκρατισμό ανάμεσα σε διάφορα άλλα κράτη, όπως το ελληνικό στα νότιά του. Ένα ελληνικό κράτος, το οποίο από θέση ισχύος -ως ο βασικότερος συστημικός πυλώνας του καπιταλισμού στα Βαλκάνια- μόνο αμέτοχο ή φιλειρηνικό δεν στάθηκε μπροστά στη λαίλαπα του πολέμου: στήριξε ενεργά τον σερβικό εθνικισμό και τον αντι-μουσουλμανισμό (με πρωτοφανείς και οργανωμένες σφαγές χιλιάδων μουσουλμάνων), ενώ αδιαπραγμάτευτα αρνήθηκε τη χρήση του ονόματος που είχε μέχρι τότε το διπλανό κράτος, συμμετείχε σε μυστικές διαβουλεύσεις για την αναδιανομή ή την προσάρτηση εδαφών της Μακεδονίας και της Αλβανίας, κήρυξε εμπάργκο απέναντι στον πληθυσμό του νεοσύστατου κράτους, οργάνωσε μία δυναμική οικονομική διείσδυση ελληνικών κεφαλαίων (τα οποία μέχρι σήμερα αυξάνονται αποτελώντας δομικό συστατικό της μακεδονικής οικονομίας), στήριξε τις ΝΑΤΟϊκές επεμβάσεις στο Κόσσοβο. Παράλληλα, στην ελληνική ενδοχώρα, όλοι οι ιδεολογικοί μηχανισμοί έσπευσαν να καλλιεργήσουν ένα εθνικιστικό και ρατσιστικό παραλήρημα, με βασικό σύνθημα το αλυτρωτικό: «η Μακεδονία είναι μία και ελληνική».

Έτσι, από το 1991 έως και σήμερα, με πρόσχημα τους όρους ύπαρξης ή ανυπαρξίας της λέξης «μακεδονία» σε μία κρατική ονομασία, τόσο ο ελληνικός όσο και ο μακεδονικός εθνικισμός διαχέονται, δηλητηριάζοντας αμοιβαία τις κοινωνίες τους με μίσος, σωβινισμό, κατάφωρες ιστορικές παραχαράξεις, θρησκοκληψία και ρατσισμό. Στο όνομα λοιπόν μίας... «ονομασίας», οι δύο εθνικισμοί διαγκωνίζονται πάνω στους μύθους τους. Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα αποτελεί το ποιος θα επικρατήσει ως ο πιο «περήφανος» και «αυθεντικός» απόγονος του μέγα-μακελάρη Αλέξανδρου (ένας από τους μεγαλύτερους χασάπηδες-αυτοκράτορες που πραγματοποίησε μία από τις μεγαλύτερες και πιο αιματοβαμένες κατακτητικές εκστρατείες στην ιστορία), σαν να μην έχουν μεσολαβήσει εν τω μεταξύ 2.500 χρόνια αμέτρητων κοινωνικών προσμίξεων. Παράλληλα, επιχειρούν να τονώσουν στους υπηκόους τους το -ήδη ακμαίο από τα αντιμεταναστευτικά δόγματα- σύνδρομο της ξеноφοβίας καθώς και το καθεστώς φόβου και ανασφάλειας, προκειμένου να αποκομίσουν ακόμα περισσότερη υποταγή στην κρατική και καπιταλιστική εξουσία, τους θεσμούς τους, τα δόγματα και τα ιδεολογήματά τους. Επιπλέον, σμιλεύουν έναν κοινωνικό συντηρητισμό στον οποίο αφενός νομιμοποιείται εκ νέου κάθε εξουσιαστικός πυλώνας (θρησκεία, милитарισμός, πατριαρχία κ.ά.), αφετέρου βρίσκει το «πελατολόγιο» του κάθε επίδοξος ιδεολογικός εκφραστής, ψηφοθήρας ή έμπορος του πατριωτισμού. Τέλος, σε κάθε τέτοια ευκαιρία δεν λείπουν και τα κάθε λογής φασιστικά μορφώματα (κομματικά, παρακρατικά, κ.ά.) που αναλαμβάνουν τον ρόλο της ιδεολογικής και πρακτικής εμπροσθοφυλακής της κρατικής εξουσίας και των σχεδιασμών της.

Το αιωνόβιο πια «μακεδονικό ζήτημα» έχει επιβληθεί εκ νέου στη δημόσια ατζέντα, με επίδικο αυτήν τη φορά την εισδοχή της Μακεδονίας στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ (που από τις αρχές του '90 επιχειρούν να αφομοιώσουν ή να ελέγξουν τις περιοχές της πρώην Γιουγκοσλαβίας). Σε μία περίοδο ανάτασης των πολεμικών επιχειρήσεων (π.χ. Συρία, Τουρκία), των γεωστρατικών σχεδιασμών (π.χ. οι ΑΟΖ στη Μεσόγειο, η Μέση Ανατολή, κ.ά.), των εθνικών-ρατσιστικών ιδεολογημάτων (ισλαμοφοβία, ακροδεξιός λόγος) και της συστημικής θωράκισης απέναντι σε «επικίνδυνες μεταβλητές» ή «περισσευόμενους πληθυσμούς» (κοινωνικές αναταραχές, μεταναστευτικά ρεύματα κ.ά.), η απρόσκοπτη συνέχιση των κρατικών-καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων αποτελεί μία κρίσιμη επιδίωξη της κυριαρχίας. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η μεγαλύτερη ΝΑΤΟϊκή βάση παγκοσμίως στα σύνορα Μακεδονίας-Κοσσυφοπέδιου: η πλανητική στρατιωτική-οικονομική λεπλασία εκ μέρους της ευρω-ατλαντικής συμμαχίας δεν μπορεί να βρίσκει αναχώματα από «διμερή ζητήματα». Ταυτόχρονα, η συνύπαρξη δύο σοσιαλδημοκρατικών κυβερνήσεων και στα δύο «αντιμαχόμενα» κράτη διαμορφώνει τη δυνατότητα μίας καθόλα εθνοκεντρικής μεν, συστημικά ομαλής δε, διευθέτησης του «μακεδονικού ζητήματος». Κάτι που αποδεικνύει ότι οι αριστερές κυβερνήσεις όχι μόνο δεν στέκονται ενάντια στους εθνικισμούς αλλά αποτελούν έναν απαραίτητο και εκσυγχρονιστικό εκφραστή τους.

Στο πλαίσιο αυτό, το ελληνικό κράτος (και το εγχώριο κεφάλαιο) αποσκοπεί στη διατήρηση της ηγεμονικής του θέσης μεταξύ των βαλκανικών κρατών, σε μία γενικότερη «πολυεπίπεδη» στρατηγική: προβάλλει την πολιτική και συνοριακή σταθερότητα, τη διαχείριση του μεταναστευτικού, αναδιατάσσει τις συμμαχίες του στη βάση της *real politic* (π.χ. ελληνοϊσραηλινή συμμαχία), διαγκωνίζεται (ειδικά με το τούρκικο κράτος) για τις ΑΟΖ, διαπραγματεύεται αγωγούς ενέργειας, αναπτύσσεται ως βασικός ευρωπαϊκός κόμβος διαχείρισης εμπορευμάτων, ενισχύει την τουριστική του βιομηχανία, επεκτείνει τις ΝΑΤΟϊκές «βάσεις του θανάτου». Απαραίτητο συμπλήρωμα της εθνοκρατικής αυτής στρατηγικής είναι η εξεύρεση μίας συμβιβαστικής λύσης για το «μακεδονικό», η οποία να διαχειριστεί το ριζωμένο ιδεολόγημα της «μίας και ελληνικής Μακεδονίας». Παράλληλα, εν μέσω της βαθιάς ταξικής λεπλασίας ελέω «κρίσης» (με υψηλή ανεργία, εντεινόμενη φοροεπιδρομή, αθρόες κατασχέσεις, ελαστικότερη κακοπληρωμένη εργασία), της επίτασης των κοινωνικών/ταξικών αποκλεισμών, της επιτήρησης και του εγκλεισμού (π.χ. με την «αναδιάρθρωση» των ΜΜΜ ή τον νέο σωφρονιστικό κώδικα), της θανατο-πολιτικής ενάντια σε πρόσφυγες/μετανάστ(ρι)ες (με στρατόπεδα συγκέντρωσης, κέντρα κράτησης-κολαστήρια, απελάσεις), μία εθνικιστική ατζέντα έχει όπως πάντα θετική επίδραση για την εξουσία, ενάντια σε οποιαδήποτε κοινωνική διεργασία αντίστασης, ανυπακοής και αλληλεγγύης. Από τα αριστερά του συστήματος έως την άκρα δεξιά, από τον «απλό πατριώτη» μέχρι με τους πιο ακραίους εθνικιστές, η βάση της συζήτησης είναι μία: η πατριδολαγνεία, η εθνική ολοκλήρωση, η υποταγή σε ιεραρχικούς θεσμούς εξουσίας (κρατικούς, κομματικούς, στρατιωτικούς, εκκλησιαστικούς) και η διασφάλιση της κρατικής μηχανής ενάντια στους «από κάτω» και ενάντια σε οποιαδήποτε χειραφετημένη κίνηση πέρα από τους επίπλαστους διαχωρισμούς του έθνους, της φυλής, του φύλου, της θρησκείας.

Τα εθνικιστικά συλλαλητήρια των τελευταίων ημερών δεν αποσκοπούν σε τίποτα άλλο παρά στην ανάταση και τη συστράτευση του εθνικού κορμού στο πλάι του ελληνικού κράτους, για την ενίσχυση των διαπραγματεύσεων σε ένα εκ των πραγμάτων ξεπερασμένο διακύβευμα «ονοματοδοσίας» από τα κράτη και το κεφάλαιο (ήδη, 140 κράτη από τα περίπου 200 παγκοσμίως αποκαλούν τη «Δημοκρατία της Μακεδονίας» ως έχει, ενώ το «ελληνικό» κεφάλαιο είναι από τα πλέον ενεργά και εδραιωμένα στο συγκεκριμένο κράτος με επενδύσεις άνω του 1 δις ευρώ). Γι' αυτό και στη θέση της «υπεύθυνης διακριτικότητας» του επίσημου στρατού και της εκκλησίας, έχει καθίσει ένας θεσμικός βόθρος που ενεργεί καθ' υπόδειξή τους: επίτιμοι και απόστρατοι караβανάδες που ζητωκραυγάζουν τον милитарισμό τους, ένα παπαδαριό που επιβεβαιώνει τον σκοταδισμό των θρησκειών, ένα φολκλορικό τσίρκο «πολιτιστικών» συλλόγων που επιδεικνύει την παραδοσιακή πνευματική ένδεια των εθνικοφρόνων και φυσικά κάθε λογής παρακρατικές γκρούπες που βρίσκουν την ευκαιρία να ξεράσουν τον θρασύδειλο φασισμό τους. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, το εθνικιστικό συλλαλητήριο στη Θεσσαλονίκη στις 21/01/18 συνοδεύτηκε από διαδοχικές φασιστικές επιθέσεις (με την πλήρη κάλυψη της αριστερής αστυνομίας των ημερών) σε καταλήψεις, όπως αυτή στον ΕΚΧ Σχολείο (η οποία αποκρούστηκε από καταληψίες και αλληλέγγυους/ες) και όπως η διπλή φασιστική επίθεση στην Κατάληψη Libertatia, η οποία πυρπολήθηκε ολοσχερώς με σαφείς δολοφονικές προθέσεις. Ενώ, την επόμενη ημέρα στις 22/01/18, η κρατική καταστολή πήρε τη σκυτάλη χτυπώντας την αντανάκλαστική πορεία αλληλεγγύης 1.500 ατόμων που καλέστηκε στη Θεσσαλονίκη, με 5 συλληφθέντες διαδηλωτές στους οποίους ασκήθηκαν κακουργηματικές διώξεις.

Τα έθνη και οι εθνικισμοί, οι μύθοι και τα σύμβολά τους, είναι και θα παραμείνουν ιδεολογικές αυταπάτες που καλούν τους καταπιεσμένους να ενωθούν με τους καταπιεστές τους. Η ιστορία και τα εγκλήματα τους παγκοσμίως υποδηλώνουν τόσο τα ίδια τα συστατικά τους όσο και το μέλλον που υπόσχονται: πόλεμος, ξεριζωμός, εξόντωση και αποκλεισμός των «από κάτω» εντός και εκτός μίας εθνικής επικράτειας, προς όφελος κράτους και αφεντικών. Εναντία στα εθνικά ιδεώδη και κάθε άλλο ιδεολόγημα της κυριαρχίας, προτάσσουμε τους κοινωνικούς/ταξικούς αγώνες των «από κάτω» ενάντια στην εξουσιαστική βαρβαρότητα των κρατών, των εθνών, του καπιταλισμού, των θρησκειών, των στρατών. Για έναν ανεξούσιο κόσμο ελευθερίας, αυτοοργάνωσης και αλληλεγγύης χωρίς σύνορα, κράτη, αφεντικά και επίπλαστους διαχωρισμούς.

**ΣΕ ΕΛΛΑΔΑ – ΤΟΥΡΚΙΑ – ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ
Ο ΕΧΘΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΙΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ**

ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ ΕΙΝΑΙ ΜΑΤΩΜΕΝΕΣ ΧΑΡΑΚΙΕΣ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ LIBERTATIA
ΚΑΙ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ**

Ρεσάλτο (Κερατσίνι), Συνέλευση της Πλατείας Κερατσινίου-Δραπετσώνας, Κατάληψη Σινιάλο (Αιγάλεω), Θεορίτης (Ιλιον), Κατάληψη Αγρός (πάρκο τρίτση), Αναρχικές/οί από τις δυτικές συνοικίες της Αθήνας και τον Πειραιά, Πρωτοβουλία για την Ολική Άρνηση Στράτευσης (Αθήνα)